

Жив князь колись. Наслухавшись багато,
Що у світах є Істина ясна,
Що між красунь — найкрасніша вона,
Пішов її, вродливицю, шукати.
Ліг змій між гір, мечем його потятий,
Скорилась вод бурхливих ширина,
Дівич-лісів розпалася стіна —
І перед ним встають її палати.
Іде до брам. — Це що таке? Мара?
Звідкіль вона, потворна ця стара,
Що дух її нудніше паху смерти?
Метнулась геть з-під ніг його земля,
Мов хочаби розверзлись і пожерти...
І чує він: «Шукав мене? Ось я».

Міттенвальд, 1949

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Збірка «STEFANOS II».